MAGNI AMICI

E-o bucurie care vine, nouă,
dintr-o poveste veche, din alt veac,
cînd smulse luna Gruia lui Novac —
să o arunce într-un cîmp de rouă;
cînd smulse gratii, la Yedi-Kulè,
în fortăreața „Șapte turnuri" — iad
dintr-un lasciv și lacom Țarigrad,
cum n-a mai fost oraș și nu mai e.

E-o bucurie pentru-a treia oară
plonjînd ca șoimii-n piscuri de Carpați
și-n inimi românești. O stea coboară
din mîini deprinse, de teribili frați:
netemător, Oțelea o înșfacă,
i-o dă lui Licu. Gațu-o zvîrle-n vînt,
o schimbă Guneș în arcuș și-n cînt
și-n cocoloș, suav, de promoroacă,
iar Gruia, Gruia cel cu braț de fier,
zeu dunărean al grîielor de aur,
cu-ndemînarea unui mare faur
o îmblînzește-ntr-un altfel de cer,
o plimbă peste Porte d'Ivry o clipă,
peste „Palais du Handball" o aruncă:
e-o stea de foc, salbatică ieruncă.

Se strînge-n ea cu repede aripă
și cade, indecis, din poartă-n poartă.
— De te-am aduce-acasă, domolită,
în țara cea cu nici o zînă moartă,
cu basme înflorind naiv, pe pliță,
cu temple mari de sare și cu vii,
cu umbra legiunilor romane
mușcînd din mărul toamnelor tîrzii
și adormind în holdele bălane!

Aude Gruia ce în piept ne frige,
Samungi nu rămîne surd nici el.
O stea o fi, ori minge, ori cercel —
dar și voinicii, ca pe catalige,
încalecă blocade, sparg betonul,
trec prin păduri de brațe, ca un zmeu.
Se-nscrie mingea-n arc de curcubeu.
Elipse stranii frînge-n noi balonul.
Îl urmărim cu sufletul la gură.
Orice minut cu duhul ni-e prelins.
Țîșnește Gruia. O detunătură
de minge-n plasă... — Gata! Am învins!

Victorie, codană cam nurlie,
ai șovăit, deși ți-eram pe plac.
Pornește-acum cu Gruia lui Novac
spre țara cea cu zbor de ciocîrlie —

spre veșnic primitoarea Românie!

Valeriu GORUNESCU

meditații inocente

Există cuvinte de o circulație restrînsă, vreau să spun că sînt folosite destul de rar într-o conversație cît de cît banală, uneori putîndu-se scurge zile-ntregi fără să le pomenești măcar, în gînd: cuvîntul **iaurt**, de exemplu; sau, deși mulți au văzut și auzit destule la viața lor, pariez cu ochii-nchiși că nimeni nu va ști să-mi spună ce-i aia **mastiff** — și ce simplu e; un cîine foarte apropiat de dog-ul de Bordeaux, ca statură și mască. Sînt însă cuvinte care circulă cu dezinvoltură mai în toate domeniile, cuvinte ce zboară ca rîndunelele, ca fluturii zglobii, cuvinte ce țipă pe mii de tonuri, ca greierii nopților de vară, cuvinte ce se lipesc de orice noțiune, cu viteza exasperantă a fuseelor cosmice. Dintre aceste cuvinte, cel mai important și uzitat e cuvîntul **talent**.

Perfect, ajunși aici după această succintă introducere (succintă fiindcă e un deziderat redacțional... dac-ar fi după mine, cîte aș mai introduce și spune!) ia să ne ocupăm puțintel și de talentul ăsta, intrat și-n terminologia sportului nostru cel-de-toate-zilele. Părerea umilă a subsemnatului este că-l aruncăm cam cu ușurință în dreapta și în stînga. Fie că-i vorba de artă, („are talent, dom' le", sau n-are, da' mai mult se spune că are,) de comerț („împachetează pungile cu **mult** talent",) de construcții, (mă refer la talentatul constructor ploieștean care a clădit în Bușteni un hotel-restaurant așezat **cu spatele** la pădure și munți, trei luni pe vară și iarnă ocupat de diverse echipe de popice, volei sau fotbal, venite la „antrenamente" — spre disperarea altor numeroase echipe de turiști ocazionali, veniți la odihnă,) fie că-i vorba de indiferent ce, talentul acesta răsare zîmbitor, triumfător, binefăcător și exploziv.

Departe de mine gîndul de a scoate din folosință cuvîntul și de a-l înlocui cu altul sau cu altele. Cu **prestigios**, cu **abscons** sau **exhaustiv**, de-o pildă, deși, ca să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, așa cum aceste misterioase noțiuni și-au făcut loc cu coatele definitiv într-o anume critică — de ce nu și-ar face loc și-n cronica sportivă? (Vorba aia, ne-am juca de-a prestigiul, cu adversari absconși ca intenții, în discipline strict exhaustive.) Departe de mine gîndul, de asemenea, de a arunca pietre în grădini ce nu merită — foarte departe — și nu-mi stă nici în caracter. Stau însă și mă-ntreb în puținele mele ore de reverie... atletic-exhaustivă: nu ne grăbim, oare, etichetînd în ambalajul strălucitor al talentului, mai tot ce mișcă în țara asta, prin cluburi și pe stadioane? „Băieții au talent, trebuie făcut ceva pentru ei, trebuie încurajați, nu le stricați inima, au nevoie de ea la marathon, nu-i țineți în picioare în fața ușilor în dosul cărora se dau examene, au nevoie de picioare, picioarele lor sînt de aur 14 carate, tovarăși, nu vă dați seama? Pricepeți că zburdă și ei prin viață, azi ca mînjii, mîine ca armăsarii de rasă, nu-s cai de orice rablă de căruță... și p-ormă, la noi se nasc doar o dată la ptruzeci de ani flăcăi care să-l adulmece, pe urmele trecutelor galioane, pe mărețul Coaztecoatl, șarpele cu pene mexican de-acum cinci secole! Auzim?".

Bine nțeles. Se vorbește de talente, de noile talente, de vechile talente, de talentele în devenire, de cele care se vor naște pînă la sfîrșitul acestui mileniu, fiindcă nu se poate să nu se mai nască talente printre atîția talentați — și nu știu, zău, cui folosește să ne talentăm atîta... or să se supere pe noi ceilalți netalentați din lume, și-am rupt-o în fericire, copii. Am rupt-o definitiv. O fi bună la ceva dulcificația, dar în cazul nostru nu prea cred. Dacă latinul **talantum**, (talant, măsură de greutate și antică monedă în Atica), prin figurativ a căpătat sensul de „aptitudine, superioritate naturală sau dobîndită de a face un lucru = talent", hai să-l întrebuințăm acest **talent**, cu parcimonie, cu discernămînt și fără flaterii oțioase. Ca să nu facă impresia că-l întrebuințăm doar așa, să ne aflăm în treabă, sau să ascundem ceva. Sau că avem un singur oloi uriaș în care am vîrît talmeș-balmeș talentele, cînd de fapt avem doar cîteva olișoare mai micuțe, din care răsar modeste, dar scînteietoare, adevăratele, magnificele flori-ale-reginei anumitor talente. Da, oricît ne-am feri după degete, totuși recunoașteți și dumneavoastră că **talentul e ca banul: îl ai, îl ai — nu-l ai, nu-l ai.**

Al. STRUȚEANU

P.S.: ...Oh, nu vă faceți griji, adevărul înscris în ultimul rînd nu-mi aparține; îi aparține prietenului meu mai mare, Șalom Alehem.

UNA DINTRE PASIUNILE LUI LENIN

Aniversarea centenarului nașterii lui Vladimir Ilici Lenin ne readuce în memorie personalitatea multilaterală, viața complexă și clocotitoare a marelui om.

Locurile memoriale din Uniunea Sovietică, legate de amintirea creatorului primului stat socialist din lume, pe care le-am vizitat, creează posibilitatea sesizării și a altor aspecte din viața lui Lenin, acelea legate de dragostea sa pentru sport în general și pentru șah în special.

După o muncă intensă intelectuală sau conflicte politice furtunoase, lui Vladimir Ilici i-a plăcut să se odihnească în fața tablei de șah. Acest înțelept joc vechi a fost pentru el o minunată gimnastică intelectuală. Prietenul și sfătuitorul lui Lenin, P. N. Lepeșinski, care a jucat nu o dată cu el șah, scria:

„Acest joc el l-a iubit cu aceeași pasiune ca și Marx. Jocul acesta a corespuns cel mai mult psihologiei sale de militant care trebuia cu orice preț să iasă învingător față de potrivnici".

Șahist pasionat, tatăl lui Lenin, Ilia Nicolaevici, a trezit și copiilor săi interesul pentru acest joc.

Iată ce scrie Ana Ilinicina, sora mai mare a lui Lenin, despre această ocupație preferată a familiei Ulianov:

„Lui tata îi plăcea șahul și această pasiune s-a transmis tuturor fraților mei. Pentru fiecare dintre ei era o bucurie cînd tata îi chema în birou și aranja piesele pe tablă. Aceste piese la care ținea mult și pe care noi le admiram cu toții în copilărie, el le executa singur la strung. Dintre toți copiii, cele mai bune aptitudini pentru șah le vădea Volodea. Avea 8—9 ani cînd tata l-a învățat acest joc".

În adolescență, Vladimir Ilici, care-și programa strict orele de studiu și de recreare, a inclus în mod deliberat șahul printre mijloacele care și în clipele de răgaz ascut inteligența. În anii aceia Lenin studiază teoria șahului. Joacă prin corespondență cu Andrei Hardin, unul dintre cei mai buni maeștri din Rusia, frecventează clubul de șah din Kazan, ba chiar participă la turneele din Samara. Vladimir Ilici a îndrăgit acest sport pentru toată viața. Cînd era deportat în Siberia îi făcea mare plăcere să joace cu prietenii săi revoluționari.

Există, de altfel, ca mărturie elocventă în acest sens, la „Muzeul central V. I. Lenin" din Moscova, o măsuță de șah cu un sertar ascuns, care era folosită și pentru păstrarea documentelor ilegale.

Toți cei care jucau șah cu Lenin, rude, prieteni, tovarăși de luptă, sînt unanimi în aprecierea că la acest joc lui Vladimir Ilici îi plăcea cel mai mult **să caute stăruitor** modalitățile de a respinge atacurile tinzînd **spre** victorie.

„La șah, sublinia Dmitri Ilici, fratele mai mic al lui Lenin, **îl pasiona lupta dîrză, căutarea celei mai bune mișcări, găsirea unei soluții pentru o situație grea, uneori aproape disperată. Victoria sau înfrîngerea îl interesau mai puțin. Cînd se întîmpla ca adversarul să facă o greșeală și în felul acesta să-i dea posibilitatea unui cîștig ușor, el spunea rîzind: «Ei, nu eu am cîștigat partida, ci tu ai pierdut-o»".**

Vorbind despre pasiunea lui V. I. Lenin pentru șah, am dori să ne oprim și asupra unui alt aspect: interesul manifestat de el pentru compoziții și probleme pe care, potrivit mărturiilor unor contemporani, le rezolva cu o rapiditate uimitoare. Era familiarizat cu cele mai uzitate deschideri și cunoștea bine sfîrșiturile de partide. S-a păstrat și o scrisoare pe care Lenin a expediat-o de la Paris la 17 februarie 1910 fratelui său mai mic Dmitri, din care ne putem face o idee despre concepțiile sale estetice asupra artei jocului de șah.

Locul pe care-l ocupa jocul de șah în viața atît de multilaterală a lui Lenin era desigur neînsemnat. Totuși și această ocupație prezintă interes, ea completînd cu cîteva trăsături imaginea atît de complexă a lui Lenin.

Stelian POPESCU

REFLECȚII

• *Jucătorii trebuie să mizeze pe forțele proprii, nu pe slăbiciunile partenerilor.*

• *O echipă trebuie să lupte, nu pentru marcarea de goluri, ci pentru marcarea de mai multe goluri (decît adversarul).*

• *Atacanții trebuie să lupte cu avîntul unor asediatori, iar apărătorii cu tăria celor în primejdie.*

• *Nici în răstimpul unui singur minut, nu trebuie să se uite că meciul are 90!*

Barbu ALEXANDRU

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

MARTIE

1870 Ziarul „Românul" din 1 martie 1870 anunța că „**duminică 1 martie se va ține un concurs cu premiuri la pistol în sala Cornescu**". Competițiile de acest gen trezeau un viu interes în rîndul membrilor „Societății de arme, gimnastică și dare la semn", care participau în număr destul de mare la întrecerile săptămînale. Interesant de reținut este faptul că, așa cum anunța același ziar, la 13 martie 1870, se puneau „**pistole la dispozițiunea celor cari nu vor avea pe ale lor**". Și, pentru a putea aprecia „performanțele" obținute, iată în întregime o cronică de acum un secol: „**Ieri avu loc concursul pentru dare la pistol la Societatea română de arme, de la ora 11—4 ore. Au concurat 50 de membri și s-au tras la 700 lovituri. Au lovit în centru: d. V.A. Urechilă, maior Crutescu, P. Voinescu, căpitan N. Valter, N. Catapulo, I. Iconomu și de patru ori d. N. Manolescu. Au ieșit cu onorurile luptei: d. căp(itan) Valter, loc(otenent) Dimitrescu, Iconomu, Catapulo, Urechilă, Crutescu, Manolescu, Voinescu și Caruzo. Preciziunea este în mare progres; mijlocia la șase focuri asupra zece puncte din ciblu, este de 8 pentru cei mai tari și de 6 la cei mai slabi care au concurat ieri, duminică".**

„INFORMAȚIUNILE BUCUREȘCENE"
3 martie 1870

1895 Pentru duminică 19 martie 1895 erau anunțate la teatrul „Hugo": 2 mari reprezentații 2, cea dintîi la orele 3 p.m. cu prețurile serale (pe) jumătate, a doua la orele 8 jumătate cu prețurile întregi. Punctul de atracție al spectacolelor îl constituie **„un mare asalt cu floreta între profesorul francez Michel și profesorul român N. Velescu". Asaltul se făcea „pentru un parlu colosal de scump!".**
19 martie 1895

• **Evoluția luptătorului francez Doublier în Bucureștiul anului 1892 a trezit interesul pentru acest sport, atît de asemănător cu strămoșeasca „trîntă". Curînd, numeroși sportsmani ai timpului, vor păși în arena circului, încercîndu-și forțele. Pentru 25 martie 1895, „Universul" anunța că la Circul „Sidoli" va avea loc „marea luptă între d-nii Alexandru Basiliu și C. Const. Osmani, cofetari". „Regulamentul" disputei era foarte simplu: „Lupta va dura 10 minute și în acest interval, unul trebuie să cază!".**
„UNIVERSUL"
25 martie 1895

1920 **„Cunoscutul sportsman, d-l. Condrus, care a reprezentat România la meciurile de box cu ocazia Jocurilor interaliate** (n.n. desfășurate în 1919 la Paris) **a format un club bucureștean pentru răspîndirea acestui sport. Societatea se numește „BOXING CLUB" și în curînd se vor deschide ședințe de box în sala Federațiunei Societăților Sportive Române, 6 str. Clemenceau. Nu ne îndoim că sub conducerea energică și pricepută a d-lui Condrus, boxul va obține un mare succes printre sportsmanii noștri și publicul Capitalei".**
„VIAȚA SPORTIVĂ"
1 martie 1920

1945 **„După un meci spectaculos, Lucian Popescu (54,400 kg) a învins pe Marin Gașpar (54,200 kg) la puncte, menținîndu-și titlul național la categoria pană".**
7 martie 1945

• **„O.S.P. a lansat un mare concurs artistic pentru realizarea unui desen sugestiv corespunzător ideilor inițiatorilor, prin care să se înfățișeze popularizarea sportului în cadrul efortului de reconstrucție și producție al țării".**
19 martie 1945

• **„În arena Circului „Milea" s-a disputat ieri o interesantă reuniune de box în care campionul C. Cionoiu și-a pus în joc în fața lui Ion Popa, titlurile categoriilor mijlocie și semigrea. Conform previziunilor, Ion Popa a cîștigat la puncte după un meci extrem de disputat. Fostul campion și-a apărat cu ardoare titlurile, dar a trebuit să cedeze în fața tînărului și combativului marinar".**
„SCINTEIA"
martie 1945

• **La 20 martie 1945 a apărut primul număr al ziarului „SPORTUL POPULAR", purtînd subtitlul: „ziar pentru răspîndirea sportului în marile mase populare".**

Documentar de
Dorin ȘTEFLEA

Întoarcerea la stadion

M-am reîntors la stadion
Cu pasul șovăielnic
— iară! —

Călcînd pe fragedul gazon
Ce izbucnise-n primăvară...

Dar nu era același fir
Mijit în barba tandră-a ierbii,
Nici n-adia acel zefir
Cu care-mi întrecusem cerbii...

Ci nu era același pas,
Cu care-n toamna ce trecuse
Călcam, luîndu-mi bun rămas,
Peste trofeele apuse!

În preajma mea zburdau atleți
Cu pași străfulgerați din goană —
Toți mînjii-aprinsei tinereți
Cu coapsa ageră, cîrlană...

Zburau lăstuni,
prin preajma mea,
La rasul ierbii — ca pe baltă —
Dar nu zburau cu aripa
Lăstunilor din vara-ailaltă!...

Alți cerbi!
Alți mînji!
Și alți lăstuni!
Și alți atleți
în vînt s-or pierde...
Sărută iarba!
Să-mi aduni
În palme, roua,
— sclipind verde!...

Tudor GEORGE

DUMINICILE UNUI NESPORTIV

DOR DE DUCĂ

Se vor topi, în curînd, zăpezile pînă și în cotloanele cu umbră dintre văi. Le va topi, dacă nu soarele, potopul de ploi năpustit peste ele din norii coborîți peste pămîntul dezmorțit. Vor curge puhoaie de apă pe deasupra luncilor și, pe urma lor, iarba va încolți fragedă sub cerul albastru ca la țărmul Mediteranei. Apoi, într-o noapte cu lună, privighetorile vor prinde să cînte în sălciile tinere, în raiul naturii înviate, dînd de veste tuturor că oficiile de turism nu mai au, decît întîmplător, bilete și locuri pentru munte sau mare, fiindcă e în toi anotimpul drumeției, al dorului de ducă.

Este frumoasă expresia asta românească: dor de ducă! E parcă și mai frumoasă acum, cînd iarna ne mai leagă de viața și îndeletnicirile noastre obișnuite, deoarece provoacă în noi visuri, planuri și proiecte. Ele sînt cum nu se poate mai firești, o dată ce sîntem o țară a turismului. Nu pretind, de bunăseamă, că am făcut tot ce trebuia și se putea face pentru ca acest turism al nostru să se bucure pretutindeni de cele mai perfecționate mijloace la care aspiră drumețul, vilegiaturistul modern. Mai sînt încă locuri unde, dacă te prinde cumva întunericul, ești copleșit iremediabil de viforul spaimei la gîndul că nu ai unde să înnoptezi. Ca să nu mai vorbesc de felul cum și ce servesc unii ospătari călătorului, căruia se-nțelege că-i șade bine cu drumul, dar nu-i șade de fel bine să pretindă un serviciu adecvat puținelor sale exigențe.

Acestea, însă, sînt toate aspecte corijabile, pentru că, în majoritatea cazurilor, turismului i s-au creat condiții corespunzătoare. Multe din carențe și nemulțumiri se datoresc chiar nouă, adică lipsei noastre de prevedere, de operativitate. Căci dorul de ducă rămîne o stare sufletească fără consecințe concrete, dacă nu ne luăm osteneala de a consulta hărți, cărți și orarii, de a apela la telefon și de a cere consultații unei agenții, apoi de a fixa obiectivul sau obiectivele asupra cărora dorul nostru de schimbare a decorului s-a oprit.

De pildă, eu am intrat deunăzi la o astfel de agenție bucureșteană și, după ce mi-am spus păsul, cu ceea ce mai doream așa și pe dincolo, mi-am asigurat un locșor dintre cele mai bune la Pont, chiar în inima Mamaiei, pentru luna mai și luna august, cîte o săptămînă. Mă bucur de pe acum de privirile invidioase ale colegilor, care, văzîndu-mă că stau într-un hotel cu cel mai mare confort, își vor spune cu zăduf că „m-am învîrtit". Iată însă că bucuria asta a mea nu durează nici pînă în aprilie, necum să dureze pînă în mai sau august, o dată ce le destăinuiesc, plin de un acces de altruism, colegilor la care îmi era gîndul, că totul este o chestie de prevedere, și nu de... învîrteală! Adică, dorul de ducă trebuie și el planificat, pregătit din timp, proiectat și asigurat în detalii, fiindcă trăim într-un secol al turismului și într-o țară de turism, unde numai calculul individual potrivit cu socotelile colective poate asigura sportivității noastre, a nesportivilor, care va exploda în primele zile ale anotimpului cald, tihna, satisfacția, bucuria dorite.

George SBARCEA

• SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •

PRIMATUL PICIOARELOR

În rubrica d-sale „Breviar", din „România literară", Șerban Cioculescu recenzează cartea de pagini antologice „Fapte diverse" (E.L.U.) a poetului Demostene Botez. Reproducem, cu plăcere, un extras substanțial.

★

Vom începe a exemplifica maniera personală a poetului Demostene Botez prin observațiile d-sale referitoare la sportul cel mai popular, fotbalul. Participarea atît de însuflețită a publicului la meciurile de acest fel îi prilejuiește comentatorului observația inițială că spectatorul de fotbal, spre deosebire de cei de la șah sau de la pocher, — simpli chibiți, adică neparticipanți, ci spectatori muți, — este și el un jucător, care *„ia parte la joc cu ochii, cu capul, cu picioarele, cu nervii"*. Cine ar putea contesta acest adevăr? Numai cine n-a asistat la un meci de fotbal pe teren sau în fața micului ecran. Să-i urmărim acum agerului comentator de fapte diverse, paradoxul. Acesta e formulat categoric: *„Spectatorul este cel mai bun jucător de pe teren"*. Așadar, nu fotbalistul îndrăgit, nu Dobrin sau Dumitrache, ci dumneata, împătimitule amator, ești mai priceput decît profesionistul care ține suspendate de vîrful piciorului său atîtea inimi în așteptarea golurilor. Cum însă paradoxul se cere motivat, Demostene Botez observă cu justețe că *„spectatorul este chiar singurul om care se pricepe"*. Într-adevăr, în timp ce jucătorul se zbate în fel și chip, fără să finalizeze, în timp ce arbitrul aleargă și el de la un cap la altul al terenului, vîrîndu-se între jucători și încurcîndu-le mișcările, spectatorul comentează, apreciază, sfătuiește, cercetează erorile, îi animă pe jucătorii din partida preferată. Așadar, lucrul e clar: *„Spectatorul este cel care cunoaște jocul la perfecție: jucătorul îl știe, dar nu-l poate juca, iar arbitrul habar nu are. Superarbitrul este publicul"*. Se poate formulare mai justă a paradoxului? Credem că nu. Am citat din bucata *„La fotbal"*. Întoarcem pagina și cităm acum din bucata *„Primatul picioarelor"*, în marginea aceluiași pasionant sport. Umoristul pleacă de la constatarea că oamenii *„au stabilit de demult o ierarhie de importanță și considerație între membrele și organele lor"*. Lucrul este unanim cunoscut, ca și ierarhia obștească, prin care capul este, ierte-mi-se jocul de cuvinte, la locul de frunte. Pe de altă parte piciorul este batjocorit în sintagme ca „prost ca un picior", „scrie cu piciorul" (sau cu ambele picioare, cînd scriitorul prost mai este și poligraf!), etc. Iar cînd același nu este inspirat, sintagma spune că scriitorul își „pune picioarele în apă rece". Ei bine, tot fotbalul este acela care a reabilitat aceste defăimate membre, ba chiar care a răsturnat ierarhia valorilor, punînd picioarele, ca să spunem așa, deasupra capului. Într-un paragraf memorabil, Demostene Botez formulează astfel, ca un autentic filosof al culturii: *„Fotbalul a dat piciorului o revanșă universală. Este și în voga organismului uman o rotație stranie. În epoca romantismului a fost primatul inimii, în epoca clasicismului a fost primatul creierului, în epoca noastră este primatul picioarelor"*. Mai departe, spiritualul comentator mai observă cu aceeași justețe că la fotbal *„jucătorii cei mai buni întrebuințează capul ca pe un al treilea picior pentru a da lovitura cuvenită"*, adică pentru a plasa în poartă un gol imparabil. Așadar, în concluzie: *„Un fotbalist bun are trei picioare: două picioare și capul"*. Am adăuga că în trecut capul părea a fi organul nobil al reflecției. Acum el este desigur organul prin excelență al reflexelor, care acționează mai abitir decît piciorul. N-am exagerat calitatea de filosof al culturii la autorul nostru. D-sa încheie cu acest paragraf care va da fiecăruia de gîndit: *„Observînd de-abia azi (1934—1936!), la un meci de fotbal, această rotație filosofică și această răsturnare de valori cu primatul picioarelor, am înțeles epoca în care trăiesc și unele din manifestările ei politice și sociale"*. Este o aluzie netă la fascismul, în acel moment, în plină ofensivă.

Șerban CIOCULESCU
(ROMÂNIA LITERARĂ)

RONDELUL JUCĂTORULUI PIERIT

Era grădina ca un labirint
Și, chiar în mijloc, o popicărie.
Și se vedea un jucător venind
Și-n palma lui o barcă de hîrtie.

Doar rîsete și forme de argint
Mai rămîneau în seara zmeurie.
Era grădina ca un labirint
Și, chiar în mijloc, o popicărie.

Popicele-au căzut, alcătuind
Din clinchete și rîs o melodie.
Iar jucătorul, cînd am vrut să-l prind,
Ca la un semn pierise, căci, pustie,
Era grădina, ca un labirint.

Leonid DIMOV
(CONTEMPORANUL)

„ALERGĂTORII"

„Alergătorii" lui A. Boucher care pînă mai acum cîțiva ani erau plasați în fața Ateneului, parcă îndeplinindu-și destinul, iată-i acum sprintînd, undeva, într-un pătrat verde din Calea Victoriei.

Mă întreb uneori cît le va mai trebui ca să ajungă, în fine, pe o alee a parcului Herăstrău unde cadrul natural li se cuvine cel mai mult. Dintre statuile Bucureștului „Alegătorii" — acest grup statuar polipod — este poate cel mai frumos profilat. Mai degrabă o schiță făcută cu penița muiată în tuș decît în bronz.

Grupul statuar reprezintă trei adolescenți sprintînd. Frumusețea lor de efebi ne sugerează atît sursa greacă de inspirație cît și contemporaneitatea acută a sculptorului cu Rodin.

În ciuda neverosimilei situări în spațiu a celor trei alergători, în ciuda sfidării oricărei legi de echilibru a trupului în spațiu, statuia degajă naturalețe și chiar o oarecare jovialitate romantică.

Fluture superb de bronz, zeu indic dar nehieratic, „Alergătorii" lui Boucher reprezintă un Siva cinetic. Mignon ca proporții, dacă același prototip ar fi fost ridicat la o scară mai mare, monumentul ar fi emanat, sînt sigură, măreție.

O Niagară a alergătorilor a fost redusă la un menuet.

Dar și așa sentimentul de tinerețe și exuberanță se desprinde cristalin din această compoziție spațiată care refuză, cu încăpățînarea oricărei opere inspirate, nu numai să îmbătrînească, ci chiar să se maturizeze.

Dacă bunăoară coloșii lui Paciurea, deși de concepție mai nouă, cu trecerea vremii adaugă la greutatea pietrei și pe aceea a privirilor nenumărate care i-au împodobit cu admirația lor „veșnic tînăr și ferice", grupul alergătorilor lui Boucher ne întîmpină familiar, călduros, zvelt și suav, perpetuu adolescent. Acestui grup i s-ar potrivi de minune versul lui Rilke: „Noi sîntem trepidanții."

Gabriela MELINESCU

(SCINTEIA TINERETULUI)

(**N. red.** Nu s-ar potrivi oare statuia și mai bine în imediata vecinătate a unui stadion bucureștean?)

• SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI • SELECȚIUNI •